

Sygn. VPa 11/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSR del. Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa I. C. (1)

przeciwko Powiat (...)

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

na skutek apelacji powódki I. C. (1) i pozwanego Powiatu (...) od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 11 lipca 2013r. sygn. IV P 170/12

- 1. oddala obie apelacje,*
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 11/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 czerwca 2012 roku skierowanym przeciwko (...) w Ł. powódka I. C. (1) wniosła o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę, a w razie upływu okresu wypowiedzenia wniosła o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż pozwany pracodawca wypowiedział jej umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony (przesyłając w dniu 2 czerwca 2012 roku list polecony), wskazując jako przyczynę likwidację strony pozwanej na podstawie uchwały (...) Rady Powiatu w B..

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 września 2012 roku pozwany Starostwo Powiatowe w B. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie w dniu 22 maja 2013r. pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że oprócz przywrócenia powódki do pracy, zażądał zasądzenia na jej rzecz od pozwanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie 31.405zł. (k. 158 akt).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 roku wydanym w sprawie IV P 170/12 Sąd Rejonowy w Belchatowie zasądził od pozwanego (...) Ośrodka (...) w Ł. na rzecz powódki I. C. (2) kwotę 5958,66 zł brutto z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 450 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 298 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych oraz nadał wyrokowi w punkcie 1 co do kwoty 1.986,22 zł rygor natychmiastowej wykonalności.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Powódka I. C. (1) zatrudniona była u pozwanego w okresie od 1 września 2007 roku do 31 sierpnia 2012 roku w charakterze nauczyciela. Początkowo była zatrudniona na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, a od 1 września 2009 roku na czas nieokreślony. Od 1 września 2008 roku powódka pracowała na stanowisku nauczyciela geografii oraz wychowawcy. W maju 2012 roku I. C. (1) była nauczycielem geografii i zajęć technicznych .

Od dnia 23 maja 2012 roku powódka była na zwolnieniu lekarskim spowodowanym ciążą.

W dniu 23 maja 2012 roku Rada Powiatu w B. podjęła uchwałę nr (...) na mocy której zlikwidowała (...) Ośrodek (...) w Ł., Szkołę Podstawową (...)w Ł. oraz Gimnazjum w Ł. wchodzące w skład (...) w Ł..

Pismem z dnia 25 maja 2012 rozwiązano z powódką umowę o pracę. W uzasadnieniu podano, że rozwiązanie umowy nastąpiło na podstawie art. 20 ust.1 pkt 1 oraz 3 ustawy -Karta Nauczyciela (2006 roku Nr 97 poz. 674 z późniejszymi zmianami) jako przyczynę podano zmiany organizacyjne polegające na likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł. z dniem 31 sierpnia 2012 roku z upływem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Powyższe wypowiedzenie powódka otrzymała w dniu 2 czerwca 2012 roku.

Uchwałą z dnia 24 lipca 2012 roku Zarząd Powiatu w B. uchylił uchwałę w sprawie przyjęcia harmonogramu likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł..

Uchwałą z dnia 21 sierpnia 2012 roku Zarząd Powiatu uchylił odwołanie dyrektora (...) Ośrodka (...) w Ł. M. M..

(...) Ośrodek (...) w Ł. jest placówką oświatowo-wychowawczą typu resocjalizacyjnego, całodobową, całoroczną prowadzącą kształcenie na poziomie gimnazjalnym. W styczniu 2012 roku przebywało tam 36 chłopców w wieku 13-18 lat, na podstawie postanowień sądów rodzinnych z powodu demoralizacji. Wymieniane w opiniach ośrodków diagnostycznych problemy wychowanków to: zaniedbania dydaktyczne (dwu, trzyletnie opóźnienie szkolne, analfabetyzm wtórny, dysgrafia, dysortografia) problemy w nauce, problemy rozwojowe, nieprzystosowanie społecznie, uzależnienie, brak znajomości i internalizacji norm oraz konwencji społecznych rodzina patologiczna, dysfunkcyjna ze względu na złożoność zaburzeń emocjonalno osobowościowych, wychowankowie (...) wymagają organizacji specjalistycznych zajęć edukacyjno-wychowawczych zgodnie ze wskazaniem orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego. Praca w placówce opiera się na rozpoznawaniu deficytu, potrzeb i zdolności wychowanków w celu opracowania ewentualnego programu edukacyjno-terapeutycznego, realizowania obowiązku szkolnego i innych przejawów demoralizacji.

W dniu 1 września 2012 roku zgodnie z chwałą Rady Powiatu z dnia 23 maja 2012 roku rozpoczął swoją działalność statutową (...) Ośrodek (...) w Ł. w skład, którego wchodzi także Gimnazjum Specjalne.

Przyjmowanie nieletnich do (...) Ośrodka (...) odbywa się na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2011 roku o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U z 2011 roku Nr 149 poz. 887). Przy czym na dzień 9 stycznia 2013 roku

realizowane są skierowania wydane do 31 grudnia 2011 roku na podstawie skierowań sądowych. W (...) Ośrodku (...) w Ł. we wrześniu 2012 roku zatrudnionych było dwóch wychowawców stażystów na pełny etat (26 godzin), jeden na 6,5/26 etatu oraz jeden na 14/26 etatu, który zatrudniony jest również na 0,5 etatu, jako opiekun nocny (stanowisko administracyjne). Na cały etat zatrudniony jest psycholog i pedagog (stażyści) z tym, że pracują oni po 0,5 etatu zarówno w (...) Ośrodku (...) jak i w (...) Ośrodku (...),5 etatu. Ponadto zatrudnieni są na cały etat: dyrektor, główny księgowy i woźna, na pół etatu referent i pomoc kuchenna.

Uchwała Rady Powiatu z dnia 23 maja 2012 roku została zaskarżona przez Wojewodę (...), który wydał wobec niej rozstrzygnięcia nadzorcze.

Wyrokiem z dnia z dnia 12 października 2012 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. uchylił zaskarżane rozstrzygnięcia nadzorcze oraz stwierdził, że zaskarżone rozstrzygnięcia nadzorcze nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku. Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez wojewodę.

W dniu 14 maja 2013 roku Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę kasacyjną.

W dniu 21 maja 2013 roku Uchwałą Zarządu Powiatu w B. nr (...)został przyjęty harmonogram likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., realizację którego powierzono dyrektorowi (...) w Ł..

Wynagrodzenie powódki za czas pozostawania bez pracy od 1 września 2012 do 30 czerwca 2013 roku wyniosło 14.010,56 zł

Wynagrodzenie powódki za okres 3 miesięcy obliczany wg. zasad jak za ekwiwalent za urlop wyniosło 5.958,66 zł

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 45 § 2 kp w zw. z art. 30 kp i art. 20 ust. 1 pkt 1 i 5 w zw. z art. 91c ustawy z dnia 6 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela w części dotyczącej zasądzenia odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę. W pozostałej części w ocenie Sądu Rejonowego podlegało oddaleniu.

Sąd Rejonowy po przywołaniu treści art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela, art. 5 kp i art. 20 Karty Nauczyciela wskazał, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie budziły wątpliwości w zakresie obowiązywania uchwały Rady Powiatu (...) z dnia 23 maja 2012 roku, która likwidowała jednostkę budżetową - (...) Ośrodek (...) w Ł. wraz ze Szkołą Podstawowa nr (...) w Ł. wchodzącą w jego skład. Okoliczność tę potwierdzały orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, które w sposób ostateczny przesądziły o upadku rozstrzygnięcia nadzorczego wydanego przez Wojewodę (...), które skutkowało wydaniem przez Zarząd Powiatu w B. harmonogramu likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., z nałożeniem obowiązku realizacji tego harmonogramu przez dyrektora MOW w Ł., które wywołały w tym zakresie skutki na dzień orzekania. Sąd Rejonowy powołał się na treść art. 45 § 1 kp oraz art. 30 § 4 kp i podał, że w przedmiotowej sprawie pozwany pracodawca wskazał, iż rozwiązanie umowy o pracę z I. C. (1) nastąpiło z powodu likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł..

Sąd Rejonowy wskazał, że spór między stronami sprowadzał się do tego, czy wskazana w wypowiedzeniu umowy przyczyna w postaci likwidacji pracodawcy była rzeczywista czy pozorna. Powódka podniosła bowiem, że na dzień orzekania przedmiotowa jednostka istniała i nie wiadomo było czy zostanie zlikwidowana, co świadczy o fikcyjności przyczyny wypowiedzenia umowy. Z okoliczności sprawy wynika, że w roku 2012/2013 na stanowisku nauczyciela geografii w MOW został zatrudniony inny nauczyciel E. J., co w ocenie Sądu Rejonowego poddaje w wątpliwość zasadność rozwiązania z powódką umowy o pracę z dniem 31 sierpnia 2012 roku.

Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany pracodawca naruszył przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę tj. 30 § 1 ust 3 i § 4 kp przez wskazanie fikcyjnej przyczyny rozwiązania umowy o pracę, bowiem na dzień wypowiedzenia umowy o pracę uchwała Rady Powiatu likwidująca (...) Ośrodek (...) w Ł. była niewykonalna wobec jej zaskarżenia. Nie dawało to, więc w ocenie Sądu Rejonowego podstaw do wypowiedzenia pracownikom, tym bardziej pracownikowi szczególnie chronionemu z uwagi na ciężowe zwolnienie, umów o pracę. Sąd Rejonowy podkreślił, że poczynając od 1 września

2012 roku do 31 sierpnia 2013 roku (...) w Ł. działał w okrojonym zakresie. Dokonując oceny wielkości zatrudnienia w (...) Ośrodku (...) należało w ocenie Sądu Rejonowego przyjąć, iż w tym pierwszym, ilość godzin przyznana pracownikom przewyższała ilość godzin przyznanych pracownikom w (...) Ośrodku (...). Zdaniem Sądu Rejonowego mimo, iż stanowisko powódki nie zostało zlikwidowane, to z uwagi na przebywanie przez nią na zwolnieniu lekarskim, nie było celowe przywrócenie jej do pracy, bowiem faktycznie do czasu rozwiązania umowy o pracę, przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie skorzystała z urlopu macierzyńskiego trwającego do stycznia 2014 roku, co faktycznie uniemożliwiało jej wykonywanie pracy na stanowisku nauczyciela geografii.

Dokonując oceny sytuacji w (...) Ośrodku (...), Sąd Rejonowy rozważając możliwość przywrócenia powódki do pracy, nie mógł tego dokonać, bo faktycznie (...) Ośrodek (...) z dniem 31 sierpnia 2013 roku został zlikwidowany. Na tym etapie brak było jakichkolwiek okoliczności potwierdzających, że ośrodek będzie działał dalej. Stanowisko strony powodowej w tym zakresie nie znajdowało uzasadnienia, co potwierdził wdrożony i realizowany harmonogram likwidacji (...) Ośrodka (...). Mając te względy na uwadze Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że nie celowe byłoby przywrócenie powódki do pracy, bowiem w przypadku powrotu do pracy w styczniu 2014 roku okazałoby się, że ośrodek nie istnieje, a orzeczenie sądu byłoby niewykonalne w tym zakresie. Z tych też względów za podstawie art.45 § 2 kp Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódki odszkodowanie, którego wysokość uzależniona została od długości okresu zatrudnienia, które wniosło 3 miesiące x 1.986,22, co zamykało się kwotą 5.958,66 zł

Obok roszczenia o przywrócenie do pracy powódka zgłosiła żądanie zasądzenia wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy z uwagi na szczególną na ochronę, jakiej podlega.

Jak wskazał Sąd Rejonowy wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługuje tylko wówczas, gdy orzeczono o przywróceniu do pracy, a pracownik podjął pracę w wyniku tego przywrócenia (art. 56 § 1 i 57 § 1 kp). Pracownikowi szczególnie chronionemu jak i kobiecie będącej w ciąży przysługuje wynagrodzenie za cały czas pozostawania bez pracy. Powódka wnosząca o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy jednakże z braku celowości do przywrócenia do pracy nie uzyskała w tym zakresie pozytywnego orzeczenia. Brak było więc podstaw do zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 102 kpc Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 298 złotych tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić. O rygorze natychmiastowej wykonalności, Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 477 2 § 1 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżyły obie strony procesu.

Pełnomocnik powódki zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c, poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i brak jego wszechstronnego rozważenia, prowadzące do błędnego przyjęcia, że: „[...] faktycznie (...) Ośrodek (...) z dniem 31 sierpnia 2013 r. zostaje zlikwidowany i w konsekwencji, że „[...] nie celowe jest przywrócenie powódki do pracy [...]” podczas gdy:

a/ z zeznań świadka A. K. oraz przesłuchania strony pozwanej wynika, że w dniu 23.05.2012 r. Rada Powiatu podjęła uchwałę o likwidacji (...) która miała być zakończona do 31.08.2012 r., a „(...)na dzień dzisiejszy dalej funkcjonuje” - co dowodzi, że podjęcie uchwały o likwidacji placówki nie przesądza o jej faktycznej likwidacji i zaprzestaniu działalności w 2013 r.;

b) z zeznań świadka A. F. oraz przesłuchania powódki wynika, że pomimo podjęcia uchwały o likwidacji placówka nadal funkcjonuje, a przyjęcie harmonogramu jej likwidacji nie gwarantuje, że likwidacja dokona się z dniem 31.08.2013 r., zgodnie bowiem z przepisami ustawy o systemie oświaty np. choćby jednodniowe opóźnienie w procedurze likwidacyjnej ponad 31.08.2013r. spowoduje, że placówka nadal będzie funkcjonować;

c/ harmonogram likwidacji (...) w Ł. został przyjęty Uchwałą Zarządu Powiatu w B. z dnia 21.05.2013 r. bez ponownego wdrożenia procedury określonej przez przepisy prawa przy podejmowaniu uchwały w sprawie likwidacji (...)w Ł., pomimo że placówka przez kolejny 2013 rok funkcjonowała i przyjmowała nowych uczniów, tj. z naruszeniem:

- art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 07.09. 1991 r. o systemie oświaty, poprzez niedopełnienie ustawowego 6-miesięcznego terminu przed likwidacją placówki na zawiadomienie o zamiarze likwidacji szkoły rodziców uczniów - w 2013 r. Rada Powiatu w B. nie dopełniła tego obowiązku i w ogóle nie powiadamiała rodziców uczniów MOW o zamiarze likwidacji placówki,

- naruszenie art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 23.05.1991 r. o związkach zawodowych, poprzez nie wywiązanie się przez Radę Powiatu w B. z obowiązku z obowiązku konsultacji uchwały o likwidacji (...) w Ł. z F. Z. Z.

d/ fakt utworzenia w budynku będącym siedzibą (...) w Ł. kolejnej placówki o podobnym charakterze tj. (...) Ośrodka (...) w Ł. i zatrudnienie w tej placówce praktycznie wszystkich pracowników MOW, z którymi zawarto porozumienia zmieniające, świadczy o woli - części polityków Starostwa Powiatowego w B. - utrzymania tego typu placówki w regionie;

a w konsekwencji:

II. naruszenie art. 45 § 2 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że uwzględnienie żądania przywrócenia powódki do pracy jest niecelowe, podczas gdy faktyczna likwidacja (...) w Ł. nie jest przesądzona, a okoliczności sprawy pozwalały Sądowi I instancji uznać, że pomimo przyjęcia harmonogramu likwidacji,(...) w Ł. nie zostanie zlikwidowany na dzień 31.08.2013 r.

Wskazując na powyższe wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przywrócenie powódki do pracy i zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego zaskarżył powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo tj. w punktach 1, 3, 4 i 5 tegoż wyroku, zarzucając mu :

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 91c ustawy Karta Nauczyciela przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie przez Sąd, że wskazana przyczyna złożenia powódce wypowiedzenia umowy o pracę jest nieprawdziwa, gdy w rzeczywistości, co wynika z materiału dowodowego i ustaleń Sądu, w momencie doręczenia powódce oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy obowiązywała uchwała Rady Powiatu w B. nr (...), dotycząca likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., Szkoły Podstawowej nr (...) w Ł. oraz Gimnazjum w Ł., a także w/w uchwała obowiązywała na chwilę zamknięcia rozprawy, a zakończenie likwidacji pozwanego ośrodka zostało przewidziane do dnia 31.08.2013 r., a przedłużenie procesu likwidacji wynikało z faktu wydania przez Wojewodę (...) rozstrzygnięcia nadzorczego oraz przebiegu postępowania przez sądami administracyjnymi;

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c, mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu przez Sąd sprzecznych ustaleń faktycznych ze zgromadzonymi dowodami poprzez:

- błędne przyjęcie fikcyjności wskazanej przyczyny wypowiedzenia z uwagi na to, iż na dzień złożenia oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę uchwała Rady Powiatu z dnia 23 maja 2012 roku była niewykonalna wobec jej zaskarżenia przez Wojewodę (...), gdy w rzeczywistości dopiero w dniu 29 czerwca 2012 roku Wojewoda (...) w rozstrzygnięciu nadzorczym stwierdził nieważność przedmiotowej uchwały,

- błędne przyjęcie, że okolicznością świadczącą o fikcyjności złożonego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką było zatrudnienie kolejnego nauczyciela geografii -E. J., gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego

wynika, że powódka nieprzerwanie od dnia 28 maja 2013 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim, a następnie urlopie macierzyńskim, co uniemożliwiało faktyczne świadczenie przez nią pracy;

3. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c, mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na nie wyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstawy faktycznej i prawnej w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną orzeczenia w zakresie prawidłowości dokonanej przez sąd meriti subsumpcji.

Wskazując na powyższe pełnomocnik pozwanego wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje,

- orzeczeniu o zwrocie przez powódkę na rzecz pozwanego wyegzekwowanego świadczenia w kwocie 1.986,22 zł.;

- przeprowadzenie dowodu z załączonego potwierdzenia przelewu na okoliczność wypłaty w dniu 12.07.2013 r. na rzecz powódki świadczenia w zakresie objętym rygorem natychmiastowej wykonalności;

- uchylenie pkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28.12.2012 r., sygn. V Pz 34/12 i orzeczenie o kosztach procesu spowodowanych postępowaniem wpadkowym w orzeczeniu kończącym sprawę.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wnosił o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,.

W piśmie procesowym z dnia 20 września 2013r. pełnomocnik powódki w uzupełnieniu apelacji podniósł, że (...) Ośrodek (...) nie został faktycznie zlikwidowany, ale przejęty na mocy art. 23¹k.p. przez (...) Ośrodek (...) w Ł., który realizuje te same cele, w tym samym budynku i tych samych pomieszczeniach, przez tych samych pedagogów, pod kierunkiem tego samego organu – Starostwa Powiatowego w B..

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 kpc zawiesił postępowanie w sprawie z dniem 31 sierpnia 2013 roku i podjął zawieszzone postępowanie w sprawie z udziałem następcy prawnego (...) Ośrodka (...) w Ł. Starosty Powiatu (...) w B..

Postanowieniem z dnia 13 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. oznaczył prawidłowo następcę prawnego pozwanego (...) Ośrodka (...) w Ł. jako Powiat (...).

Na rozprawie w dniu 13 maja 2014r. pełnomocnik powódki wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przywrócenie powódki do pracy w (...) Ośrodku (...) w Ł..

Na rozprawie w 21 października 2014 roku pełnomocnik powódki zmienił stanowisko w sprawie i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz o oddalenie apelacji strony pozwanej. Natomiast pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie apelacji powódki i popierał własną apelację.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny Sąd Okręgowy akceptuje i przyjmuje za własny na potrzeby rozpoznania apelacji. Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całości kształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych, a oceniając zebrane dowody nie przekroczył granic ich swobodnej oceny zgodnie z art. 233§1 k.p.c., jak zarzucają w apelacjach strony.

Granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału dowodowego, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2001r. II UKN 423/00), a z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności Sąd odniesie się do **apelacji strony pozwanej** jako najdalej idącej.

Przedmiotem sprawy jest spór dotyczący wykładni art. 45 § 1 k.p. Przepis ten stanowi, że w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione albo narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż w będącej przedmiotem osądu sprawie, wskazana powódce w wypowiedzeniu z dnia 25 maja 2012r. przyczyna rozwiązania umowy o pracę w postaci likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł. była nieprawdziwa. Wbrew zarzutom strony pozwanej o prawdziwości przyczyny rozwiązania umowy o pracę nie świadczy obowiązująca w dacie wypowiedzenia powódce umowy o pracę (...) nr (...) Rady Powiatu w B. z dnia 23 maja 2012r. w sprawie likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., ale to czy i kiedy podmiot ten uległ faktycznej likwidacji. Wbrew przekonaniu pozwanego uchwała nr (...) Rady Powiatu w B. z dnia 23 maja 2012r. nie stanowiła prawnej podstawy wypowiedzenia stosunku pracy, lecz jedynie podstawę likwidacji (...) Natomiast podstawę wypowiedzenia stanowił art. 20 ust 1 pkt 1 oraz ust 3 Karty Nauczyciela, czyli całkowita likwidacja szkoły. W świetle tego przepisu wypowiedzenie jest uzasadnione, jeżeli wystąpiła wskazana w nim likwidacja. W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, że likwidacja (...) Ośrodka (...) w Ł., która była przyczyną wypowiedzenia powódce stosunku pracy, nastąpiła dopiero z dniem 31 sierpnia 2013r. Po wypowiedzeniu powódce umowy o pracę (...) Ośrodek (...) w Ł. funkcjonował przez cały kolejny rok szkolny 2012/2013.

W tej sytuacji wypowiedzenie powódce umowy o pracę z dniem 25 maja 2012r. z powodu likwidacji Ośrodka, która faktycznie nastąpiła po upływie kolejnego roku szkolnego, z dniem 31 sierpnia 2013r. należy uznać za przedwczesne. W konsekwencji wskazana przez pracodawcę w wypowiedzeniu jako przyczyna rozwiązania z powódką umowy o pracę likwidacja (...) Ośrodka (...) w Ł., była przyczyną nieprawdziwą. Likwidacja (...) w Ł. na podstawie Uchwały nr (...) Rady Powiatu w B. z dnia 23 maja 2012r. nie została bowiem zrealizowana w dacie wskazanej w wypowiedzeniu umowy tj. z dniem 31 sierpnia 2012r. Stało się tak dlatego, że Wojewoda (...) wydał w dniu 29 czerwca 2012r. rozstrzygnięcie nadzorcze w którym stwierdził nieważność Uchwały nr (...) Rady Powiatu w B. z dnia 23 maja 2012r. w sprawie likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł.. Stosownie do treści art. 80 ust 1 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 5 czerwca 1998r. (tekst jednolity z dnia 11 marca 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 595) stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu powiatu wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego. Użyty w art. 80 ust 1 ustawy o samorządzie powiatowym zwrot "wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa"- jak wynika z wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 września 2013r. w sprawie I OSK 968/13 - należy odczytywać w ten sposób, że uchwała, której nieważność stwierdził organ nadzoru, od daty wydania rozstrzygnięcia nadzorczego nie wywołuje skutków prawnych. Mając na względzie treść art. 80 ust. 1 o samorządzie powiatowym należy przyjąć za oczywiste, że uchwała nr (...) Rady Powiatu w B. z dnia 23 maja 2012r. , na skutek stwierdzenia jej nieważności przez Wojewodę, nie wywołała skutku prawnego (formalnego) w postaci likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł. w okresie od jej wydania w dniu 23 maja 2012r. do dnia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi w sprawie o sygn. akt III SA/ Łd 757/12 uchylającego rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) stwierdzające nieważność uchwały Rady Powiatu w B. o likwidacji (...) tj. do dnia 12 października 2012r. W wyroku z dnia 12 października 2012r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wstrzymał bowiem wykonanie zarządzenia nadzorczego wojewody do czasu uprawomocnienia się wyroku tegoż Sądu, co nastąpiło z dniem 14 maja 2013r. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie I OSK 263/13 oddalający skargę kasacyjną Wojewody (...) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. w sprawie o sygn. akt III SA/ Łd 757/12). Okoliczności tej nie zmienia fakt zaskarżenia rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...)

do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. i późniejszy wyrok tegoż Sądu. Ostateczne stwierdzenie ważności uchwały nr(...) Rady Powiatu w B. z dnia 23 maja 2012r. o likwidacji (...) nie zmienia faktu, że(...)w Ł. formalnie i faktycznie funkcjonował w kolejnym roku szkolnym 2012/2013.

Wprawdzie jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 września 2013r., w sprawie I PK 73/13 - likwidacja placówki oświatowo-wychowawczej nie jest czynnością jednorazową i wymaga odpowiedniego przygotowania, a następnie przeprowadzenia, zaś proces decyzyjny w tym kierunku - mniej lub bardziej złożony - obejmuje rozmaite czynności podejmowane nierzadko przez różne podmioty. Oznacza to, że likwidacja jednostki organizacyjnej - formalna i faktyczna - nie muszą zbiegać się w czasie, bowiem ostatecznie realna likwidacja jednostki zawsze następuje po rozwiązaniu stosunku pracy z osobami ją zajmującymi. Z tej przyczyny jest nawet racjonalnie uzasadnione wypowiedzenie "wyprzedzające" formalną likwidację jednostki, dokonane po rozpoczęciu procedury likwidacyjnej, jeżeli pracodawca z dużym prawdopodobieństwem, graniczącym z pewnością, przewiduje akceptację dla podjętej przez niego decyzji. Przyczyna wypowiedzenia w postaci likwidacji jednostki będzie jednak fikcyjna, gdy odstąpiono od dalszych stadiów postępowania likwidacyjnego albo gdy postępowanie likwidacyjne zakończyło się decyzją odmienną od oczekiwanej przez pracodawcę. Stanowisko przyjęte w tym wyroku było prezentowane w wielu późniejszych judykatach (por. uzasadnienia wyroków: z dnia 12 listopada 2008 r., I PK 71/08, OSNP 2010 nr 9-10, poz. 110; z dnia 2 grudnia 2010 r., III PK 28/10, OSNP 2012 nr 3-4, poz. 35; z dnia 19 maja 2011 r., III PK 75/10, i z dnia 5 lipca 2012 r., I PK 51/12), w których stwierdzano w szczególności, iż faktycznie dokonana likwidacja stanowiska pracy zarządzona przez uprawniony organ jest rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę w rozumieniu art. 45 § 1 KP, nawet gdyby doszło do naruszenia w tym przedmiocie obowiązków konsultacyjnych wymaganych przez odpowiednie regulacje wewnętrzne. Sam fakt istnienia stanowiska pracy w dniu wypowiedzenia umowy o pracę nie jest równoznaczny z brakiem rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia, o ile w okresie wypowiedzenia lub w późniejszym, nieodległym czasie, stanowisko to zostanie i faktycznie zlikwidowane w związku z planowanymi zmianami organizacyjnymi.

W przedmiotowej sprawie do likwidacji faktycznej i formalnej doszło, ale dopiero z dniem 31 sierpnia 2013r., a nie z dniem 31 sierpnia 2012r. Pracodawca po wydaniu zarządzenia nadzorczego przez wojewodę stwierdzającego nieważność uchwały o likwidacji jednostki, które wstrzymało jej wykonanie, odstąpił od realizacji dalszych etapów likwidacji, czego dowodem są uchwały Zarządu Powiatu B. tj. uchwała nr (...) z dnia 24 lipca 2012r. o uchyleniu uchwały Zarządu Powiatu w B. nr (...) z dnia 28 maja 2012r. w sprawie przyjęcia harmonogramu likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł. oraz uchwała z dnia 21 sierpnia 2012r. o uchyleniu uchwały Zarządu Powiatu w B. w sprawie odwołania Dyrektora(...) (...) Ośrodek (...) w Ł. ponownie zatrudnił część zwolnionych uprzednio pracowników, w tym na miejsce powódki nauczyciela geografii i kształcił dalej swoich wychowanków. Funkcjonowanie placówki w roku szkolnym 2012/2013, mimo iż w ograniczonym w stosunku do roku szkolnego 2011/2012 zakresie, świadczy ewidentnie o fikcyjności wskazanej powódce w wypowiedzeniu umowy przyczyny rozwiązania w postaci likwidacji (...) z dniem 31 sierpnia 2012r. Pracodawca nie wskazał w wypowiedzeniu innej poza likwidacją (...) przyczyny rozwiązania umowy. W takim wypadku postępowanie sądowe ogranicza się do badania tylko i wyłącznie istnienia przyczyny wskazanej w wypowiedzeniu. Skoro zatem nie doszło do faktycznej likwidacji (...) z dniem 31 sierpnia 2012r., jak to wskazano w wypowiedzeniu umowy, gdyż po tej dacie MOW nadal funkcjonował i realizował swoje statutowe cele, to słusznie Sąd Rejonowy uznał, że wypowiedzenie przez pracodawcę powódce umowy o pracę było nieuzasadnione, gdyż nastąpiło bez wskazania rzeczywistej przyczyny rozwiązania umowy, co jest sprzeczne z treścią art. 30 § 4 k.p. Pracodawca nie może bowiem wypowiedzieć w sposób skuteczny umowy o pracę z powodu likwidacji jednostki, która następuje dopiero po przeszło roku od wypowiedzenia umowy. Wypowiedzenie umowy o pracę z powodu likwidacji pracodawcy dokonane z ponad rocznym wyprzedzeniem od faktycznej likwidacji placówki, nie sposób uznać za uzasadnioną przyczynę w rozumieniu art. 30 § 4 k.p..

Sąd Okręgowy podziela zatem pogląd jak i argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do tego, że wskazana w wypowiedzeniu z dnia 25 maja 2012 roku przyczyna wypowiedzenia powódce stosunku pracy, a mianowicie likwidacja (...) Ośrodka (...) w Ł., zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy Karta Nauczyciela okazała się nieprawdziwa.

Wbrew jednak zarzutom **apelacji strony powodowej** okoliczność ta nie uzasadnia przywrócenia powódki do pracy w myśl art. 45§ 2 k.p. Stosownie bowiem do treści tegoż przepisu sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Podkreślić przy tym należy, iż niecelowość lub niemożliwość przywrócenia do pracy musi mieć charakter zobiektywizowany, to znaczy niezależny od subiektywnego przekonania strony lub swobodnego uznania sądu. Sąd może bowiem ocenić istnienie owej niemożliwości lub niecelowości dopiero wówczas, gdy ją "ustali", co nastąpiło w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż przywrócenie do pracy powódki jest niemożliwe i niecelowe, z uwagi na realny i bliski termin likwidacji ośrodka, która miała nastąpić z dniem 31 sierpnia 2013 roku. Wszak w świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe, mocą uchwały nr 167/2013 roku z dnia 21 maja 2013 roku przyjęty został harmonogram likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., Dyrektor placówki podjął wskazane w nim czynności dotyczące likwidacji i przekazania majątku oraz przekazania wychowanków do innych placówek. Fakt likwidacji Ośrodka z dniem 31 sierpnia 2013 roku potwierdził także świadek A. K. Naczelnik Wydziału Edukacji, Kultury i Sportu w Starostwie Powiatowym w B.. Zauważyć przy tym należy, iż zgodnie z art. 316 k.p.c. sąd wydając wyrok, bierze za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Przez stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy należy rozumieć zarówno istniejące w tym momencie okoliczności faktyczne, jak również obowiązujący stan prawny (zasada aktualności orzeczenia sądowego). Należy mieć na uwadze i to, że w obowiązującym systemie apelacyjnym zasada aktualności orzeczenia sądowego ma zastosowanie do sądów obu instancji, gdyż instancja odwoławcza jest przede wszystkim sądem merytorycznym, a nie tylko kontrolnym. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż w dacie rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Okręgowy okoliczność likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł. była bezsporna, albowiem zgodnie z treścią pisma Starosty Powiatu (...) z dnia 10 września 2013 roku (k. 265 akt) placówka ta uległa likwidacji z dniem 31 sierpnia 2013 roku, zaś jej majątek, należności i zobowiązania, na mocy § 5 uchwały nr(...) roku z dnia 23 maja 2013 roku, przejął Powiat (...).

Odnosząc się do zarzutu powódki w zakresie wadliwości procedury dotyczącej podjęcia przez Zarząd Powiatu w B. uchwały nr (...) roku z dnia 21 maja 2013 roku, wprowadzającej harmonogram likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., z uwagi na zaniechanie wdrożenia procedury określonej przez przepisy prawa przy podejmowaniu uchwały w sprawie likwidacji (...) w Ł., pomimo że placówka przez kolejny 2013 rok funkcjonowała i przyjmowała nowych uczniów, tj. z naruszeniem art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 07.09. 1991 r. o systemie oświaty (j.t. Dz. U. 2004, Nr 256, poz. 2572) oraz art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 23.05.1991 r. o związkach zawodowych, stwierdzić należy, iż na obecnym etapie postępowania są one bezprzedmiotowe, wobec faktycznej likwidacji placówki. Powyższe okoliczności winny być przedmiotem oceny przez organy administracji w toku postępowania prowadzonego w trybie ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (Dz..U.2013.595 j.t.).

Za chybiony uznać należy także podniesiony w toku postępowania apelacyjnego zarzut strony powodowej naruszenia art. 23¹ k.p. Wprawdzie Sąd I instancji nie analizował możliwości zastosowania w okolicznościach faktycznych sprawy instytucji przejścia zakładu pracy o jakiej mowa w powołanym przepisie, jednakże twierdzenia wywiedzione w tym zakresie przez stronę powodową dopiero w toku apelacji, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych, nie zasługują zdaniem Sądu Okręgowego na akceptację.

Przepis art. 23¹ k.p. normuje sytuację prawną pracowników w wypadku zmiany pracodawcy spowodowanej przejściem ich zakładu pracy przez inny podmiot. Przepis ten ma charakter ochronny i określa zakres odpowiedzialności każdego ze zmieniających się pracodawców wobec pracowników. Dla oceny, kto jest pracodawcą w stosunku do pracownika decydujące jest faktyczne przejście zakładu pracy, powodujące, że pracownicy świadczą pracę na rzecz, kogo innego niż dotychczas. Zmiany prawne dotyczące praw do zakładu pracy nie są przy tym przesądzające. Orzecznictwo zgodnie uważa, że podstawowym celem art. 23¹ § 1 k.p. jest ochrona interesów pracowników i dlatego przyjmuje, że przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę może nastąpić także wtedy, gdy przejmuje on zadania wykonywane przez poprzednika, przy czym nie jest niezbędne przejście znaczącego substratu majątkowego. Każda sytuacja wymaga

jednak indywidualnej oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2009 r., I PK 210/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 249).

W przypadku zakładów o celach gospodarczych przy wyjaśnieniu pojęcia „zakładu” i ich „części” oraz istoty aktu "przejścia", zasadnicze znaczenie mają elementy i uwarunkowania typu majątkowego, natomiast nie mogą one odgrywać dominującej roli tam, gdzie dochodzi do przejęcia zakładu pracy realizującego cele społeczne, polityczne czy publiczne. W przypadku takich zakładów pracy jak np. szkoły, zasadniczymi elementami dla wyjaśnienia ich istoty, a tym samym odpowiednio i dla ustalenia istoty "przejścia szkoły" (jako zakładu pracy) obok organizacji i majątku są zadania, a więc poddanie dzieci procesowi kształcenia i wychowania (wyr. SN z 16.3.1994 r., I PRN 4/94, OSNAPiUS 1994, Nr 3, poz. 42). Części zakładu pracy nie można tym samym utożsamiać wyłącznie ze składnikami materialnymi, ponieważ mogą ją także stanowić zadania pracodawcy (wyr. SN z 7.2.2007 r., I PK 212/06, OSNP 2008, Nr 5-6, poz. 66).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, nie sposób podzielić poglądu strony powodowej, iż pomimo braku formalnego przejęcia (...) Ośrodka (...) w Ł. przez (...) Ośrodek (...) w Ł., w rzeczywistości takie przejęcie nastąpiło, w skutek czego powódka z mocy prawa stała się pracownikiem (...) Ośrodka (...) w Ł.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, iż stosunek pracy powódki ustał na skutek dokonanego jej wypowiedzenia z dniem 31 sierpnia 2012 roku. Z tym dniem nie doszło jednak do likwidacji (...) Ośrodka (...) w Ł., bowiem począwszy od dnia 1 września 2012 roku Ośrodek ten nadal funkcjonował obok nowo utworzonego (...) Ośrodka (...), zatrudniał pracowników, realizował dotychczasowe zadania, aczkolwiek w nieco mniejszym zakresie. Sytuacja ta uległa zmianie dopiero z dniem 1 września 2013 r., z tą bowiem datą nastąpiło faktyczne całkowite zaprzestanie działalności (...) Ośrodka (...) w Ł.. Powyższe okoliczności nie dają podstaw do twierdzenia, że doszło do przejęcia zakładu pracy z dniem 1 września 2012 roku. Nie mogło też dojść do owego przejęcia z dniem 31 sierpnia 2013 r., gdyż (...) Ośrodek (...) w Ł. został w sposób formalny i faktyczny zlikwidowany. Powstały w tym samym budynku i w tych samych pomieszczeniach (...) Ośrodek (...) jest inną od (...) Ośrodka (...) placówką, realizującą inne cele i zadania.

Podstawą prawną powołania i funkcjonowania zarówno młodzieżowych ośrodków wychowawczych jak i młodzieżowych ośrodków socjoterapii jest wydane w oparciu o art. 71 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej w sprawie rodzajów i szczegółowych zasad działania placówek publicznych, warunków pobytu dzieci i młodzieży w tych placówkach oraz wysokości i zasad odpłatności wnoszonej przez rodziców za pobyt ich dzieci w tych placówkach z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U. Nr 109, poz. 631). Rozporządzenie to w § 1 pkt 1 b wymienia młodzieżowe ośrodki wychowawcze oraz młodzieżowe ośrodki socjoterapii jako odrębne podmioty wskazując jednocześnie w Rozdziale 3 odrębne ich cele i zadania.

Młodzieżowe ośrodki wychowawcze są prowadzone dla dzieci i młodzieży niedostosowanych społecznie, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i resocjalizacji jako resocjalizacyjno-wychowawcze, a dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim jako resocjalizacyjno-rewalidacyjne (§ 11). Do zadań młodzieżowego ośrodka wychowawczego należy eliminowanie przyczyn i przejawów niedostosowania społecznego oraz przygotowanie wychowanków do życia zgodnego z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi(§ 12).

Natomiast młodzieżowe ośrodki socjoterapii są prowadzone dla dzieci i młodzieży, które z powodu zaburzeń rozwojowych, trudności w uczeniu się i zaburzeń w funkcjonowaniu społecznym są zagrożone niedostosowaniem społecznym i wymagają stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy, wychowania i socjoterapii (§ 13). Do zadań młodzieżowego ośrodka socjoterapii należy eliminowanie przyczyn i przejawów zaburzeń zachowania oraz przygotowanie wychowanków do życia zgodnego z obowiązującymi normami społecznymi i prawnymi(§ 14).

Z uwagi na odmienne zadania realizowane przez obie placówki, inny jest również sposób rekrutacji młodzieży do tych placówek. Decyzję o umieszczeniu małoletniego w młodzieżowym ośrodku wychowawczym podejmuje sąd na podstawie art. 6 pkt.9 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (t.j. Dz.U z 2010

r., Nr 33, poz. 178). Przyjęcia do młodzieżowego ośrodka socjoterapii dokonuje się natomiast w oparciu o art. 71 b ust 1 przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (j.t. Dz. U. 2004, Nr 256, poz. 2572) oraz przepisów wykonawczych, na wniosek rodzica bądź opiekuna prawnego oraz na podstawie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego wydanego przez poradnię psychologiczno – pedagogiczną.

Odmienność zadań i celów realizowanych przez (...) i (...), które w przypadku takich placówek mają znaczenie priorytetowe, w przeciwieństwie do substratu majątkowego, wyklucza możliwość zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisu art. 23¹ k.p. Tym bardziej, że jak już wyżej zaznaczono, przez okres roku czasu placówki te funkcjonowały równolegle, obok siebie, co dodatkowo świadczy o ich odrębnym bycie prawnym.

Reasumując Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił obie apelacje jako bezzasadne.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie między stronami.